

Ο Χριστός είναι Δημιουργός και όχι δημιούργημα – Κυριακή 318 αγίων Πατέρων.

π. Δημήτριος Μπόκος.

Ευαγγελικά αναγνώσματα.

Με το κλείσιμο της αναστάσιμης περιόδου και πριν από την Πεντηκοστή, τιμούμε τους αγίους 318 Πατέρες που συγκρότησαν την Α΄ Οικουμενική Σύνοδο στη Νίκαια της Βιθυνίας, πόλη της βορειοδυτικής Μικράς Ασίας, πολύ κοντά στην Κωνσταντινούπολη. Το πρόβλημα ήταν ο αιρετικός Άρειος, που δίδασκε ότι ο Χριστός δεν είναι Υιός του Θεού, αλλά δημιούργημα, κτίσμα.

Το θέμα είναι τεράστιας σημασίας, γιατί τα δημιουργήματα δεν έχουν αφ΄ εαυτών ύπαρξη, ζωή και αθανασία. Ζουν και υπάρχουν μόνο, επειδή τα διακρατεί στην ύπαρξη η δημιουργική πνοή και ενέργεια του Θεού. Συνεπώς, κανένα δημιούργημα, όσο τέλειο και αν είναι, δεν μπορεί να μεταδώσει σε άλλους ζωή και σωτηρία, αφού το ίδιο δεν είναι πηγή ζωής, αυτοζωή.

Οι 318 άγιοι Πατέρες έφτιαξαν τα πρώτα επτά άρθρα του Συμβόλου της Πίστεως, όπου διατρανώνουν την πίστη μας «και εις ένα Κύριον Ιησούν Χριστόν, τον Υιόν του Θεού τον μονογενή, ...Θεόν αληθινόν εκ Θεού αληθινού, γεννηθέντα ου ποιηθέντα». Γεννήθηκε από τον Πατέρα ο Χριστός, έχει την ίδια θεία ουσία με αυτόν («ομοούσιος τω Πατρί»), δεν

είναι πλάσμα του όπως εμείς. Είναι Θεός, ίσος με τον Πατέρα. Πιστεύουμε αυτό ακριβώς που ο Χριστός έλεγε πάντα για τον εαυτό του.

Τι έλεγε δηλαδή ο Χριστός; Όταν ο απόστολος Φίλιππος του ζήτησε να τους δείξει τον Πατέρα, ο Χριστός απάντησε: «Τοσούτον χρόνον μεθ' υμών ειμι και ουκ έγνωνκάς με, Φίλιππε;» Όποιος είδε εμένα, έχει δει και τον Πατέρα, διότι «εγώ εν τω Πατρί και ο Πατήρ εν εμοί εστι». Και δεν σας λέγω λόγια από τον εαυτό μου, αλλά ο Πατέρας που μένει μέσα μου (κατά τρόπο αδιαίρετο και αχώριστο), αυτός ενεργεί όλα τα υπερφυσικά έργα που κάνω εγώ (Ιω. 14:8-11). Ο Χριστός είναι ο μόνος κατά φύσιν και κατ'ουσίαν Υιός του Θεού (μονογενής). Εμείς λεγόμαστε υιοί Θεού, τέκνα του και παιδιά του καταχρηστικά. Είμαστε απλώς πλάσματά του και μας υιοθετεί κατά χάριν ο Θεός.

Οι Ιουδαίοι κατάλαβαν πολύ καλά αυτά που έλεγε ο Χριστός και γι' αυτό είχαν βασικό λόγο, σοβαρή κατηγορία για να τον σταυρώσουν. Θεώρησαν ύψιστη βλασφημία το να διεκδικεί κάποιος για τον εαυτό του την ισοθεΐα. «Διά τούτο ουν μάλλον εζήτουν αυτόν οι Ιουδαίοι αποκτείναι», διότι έλεγε ότι έχει Πατέρα του τον Θεό, «ίσον εαυτόν ποιών τω Θεώ» (Ιω. 5:18). Όταν έλεγε ο Χριστός ότι «εγώ και ο Πατήρ εν εσμέν», «ότι εν εμοί ο Πατήρ καγώ εν αυτώ», και ότι «Υιός του Θεού ειμι», οι Ιουδαίοι έπαιρναν πέτρες για να τον λιθοβολήσουν. Και του εξηγούσαν ότι το κάνουν αυτό, όχι για τα καλά έργα που τους έκανε, αλλά για την κατ'αυτούς ανεπίτρεπτη βλασφημία του, να ονομάζει τον εαυτό του Θεό. «Ότι συ άνθρωπος ων ποιείς σεαυτόν Θεόν» (Ιω. 10:30-38).

Ο αρχιερέας Καϊάφας και όλο το ιουδαϊκό συνέδριο τού απηύθυναν το ξεκάθαρο ερώτημα, αν είναι ο Χριστός, ο Υιός του Θεού. Και στην εξίσου ξεκάθαρη απάντηση του Χριστού «εγώ ειμι», έκριναν χωρίς κανένα δισταγμό ότι «ένοχος θανάτου εστί». Γιατί άκουσαν με τα αυτιά τους «ότι εβλασφήμησε», ισχυρίστηκε δηλαδή ότι είναι ο Υιός του Θεού, ο Χριστός, ο Μεσσίας. Το ίδιο υποστήριξαν και ενώπιον του Πιλάτου: Εμείς έχουμε νόμο και σύμφωνα με τον νόμο μας πρέπει να πεθάνει, διότι «εαυτόν Θεού Υιόν εποίησεν» (Ματθ. 26:63-66. Μάρκ. 14:61-64. Λουκ. 22:66-71. Ιω. 19:7).

Όμως, αυτό ακριβώς είναι και το εχέγγυο της σωτηρίας μας: Το ότι ο Χριστός είναι Υιός Θεού, «φως εκ φωτός», Θεός αληθινός, «δι' ου τα πάντα εγένετο». **Όχι δημιούργημα, αλλά Δημιουργός.**

Ο μόνος δηλαδή που έχει τη δύναμη να μας δίνει ζωή, ύπαρξη, σωτηρία, αθανασία.

-

«Αντιύλη». Ι. Ν. Αγ. Βασιλείου, Πρέβεζα.